

חופשה או עבודה?

עין לזוה סבון

עומדים אנו בפתחה של חופשת הפסח, כאשר ילדינו יוצאים מהמסגרת הקבועה וחוזרים לחיק המשפחה לכל היום. ישנם הורים אשר רואים את התקופה הזאת כתקופה לא קלה, תקופה של תורה ובוהו, סוג של בלגן, (רק שיעריכו את עבודת המלמדים שמעסיקים את ילדיהם במשך השנה כולה...).

ישנם ילדים שמתקשים למשל בניקיונות, אך מוצלחים בדברים אחרים. להם נמצא מקום של כבוד בהליכה לקניות

עומדים אנו בפתחה של חופשת הפסח, כאשר ילדינו יוצאים מהמסגרת הקבועה וחוזרים לחיק המשפחה לכל היום. ישנם הורים אשר רואים את התקופה הזאת כתקופה לא קלה, תקופה של תורה ובוהו, סוג של בלגן, (רק שיעריכו את עבודת המלמדים שמעסיקים את ילדיהם במשך השנה כולה...).

היחס ולא הלימוד

במהלך בין-הזמנים עלינו להשתדל להיות שייכים לילדים [מה שקצת קשה לנו במהלך השנה...]: לשבת איתם יותר, לשוחח עמם ולתת להם את היחס המגיע להם. מי שיכול כדאי מאוד שילמד עם הילד [בפרט בחול המועד]. להיות לו שותף אישי, לתת לילד זמן איכות - שהילד מרגיש שעכשיו אתה כולו שלו. מאחר וזו המטרה, אין צורך ללמוד חומר שקשור דווקא ללימוד הקבוע של הילד, המטרה אינה רק הלימוד - שהוא מצווה מהתורה ככתוב "ושנתת לבניך", אלא היחס האישי והייחודי שאתה מעניק לילד.

כמו כן, זה הזמן לחלק את המטלות בין הילדים אשר ובכך לתת לכל ילד את ייחודיותו בחיי המשפחה. ישנם ילדים שמתקשים למשל בניקיונות, אך מוצלחים בדברים אחרים; להם נמצא מקום של כבוד בהליכה לקניות. נראה לכל אחד את חשיבות מעשיו במארג הביתי, כך שתרומתו בכללים: גם הילד יעזור במה שיוכל ולא יסתובב חסר מעש, וגם ירגיש טוב עם עצמו.

שיחת חברים

מאת: מנחם מעדל קורץ

יהודי שכולו לב

רק לשיטת את קולו המרש. החסיד רבי יונה לבל זצ"ל

הנער שכמעט ושכח את עברו היהודי ישב על האונייה כשפניו אל ארצות הברית, בחלומו כבר ראה את עצמו מקים עסק מצליח, בונה לעצמו טירה חלומית וחי חיים ככל הגויים, אלא שלפתע הוא נזכר כי הלילה הוא ליל ראש השנה. צמד המילים "ראש השנה" העלו בליבו קול מנגינה ששמע אי פעם בליל קדוש זה במירונו...

ללמוד אחרי התפילה

השבוע חליום היארצייט לחסיד הנודע רבי יונה לבל זצ"ל, אשר זכה להתקרב בצעירותו לחסידות ברסלב ומאז נודע בקדושתו ובטוב ליבו המיוחד. רבי יונה היה רגיל כל ימיו לשוחח עם ה' יתברך "כדבר איש אל רעהו" כפי שמלמד רבינו; בפשטות, בתיממות, בכל מקום ובכל זמן היה פיו ממלמל דברים לבוראו.

בתקופת לימודי בישיבת "חיי עולם", היה נוהג לומר לפני תחילת לימודו תפילות מהספר 'שערי ציון', בהשתפכות ובהשתוקקות, כשמדי פעם הוא נושא עיניו למעלה ואומר בשפתו שלו: "אבא יקרו! הרי אני בך, רחם עלי שאהיה מעשיו כמו שאתה רוצה!" אלו שישבו בקרבתו סיפרו, שדיבוריו הנלבבים חדרו ללבם ועוררו אותם עד כדי זמעות.

כשהעירו לו מההנהלה שכאן בישיבה לומדים ואין מתפללים, ענה: "אחים יקרים, האם טעמתם פעם מה זה להגיד 'שערי ציון' ולאחר מכן ללמוד? הרי זהו לימוד אחר לגמרי!". וכשאמרו לו שכאן משלמים על לימוד, ענה בפליאה: "כסף עבור לימוד תורה? חלילה! על הלימוד משלם השם יתברך!"

לפני גיל עשרים

שלשה שבועות לפני שמלאו לו עשרים שנה, עדיין לא התאסר. הוא נסע למירונו והשתטח על ציון הרשב"י, ולילה שלם בכה וביקש מה' שיזכה להנשא לפני גיל עשרים. אך חזר ירושלימה, ואל הכותל המערבי הגיעה זה עתה מפולין בתו של ר' אהרן שיינברג, חסיד גור מלוקוב. ראתה אותו בנות האגף הצדקת גיטלה בייטלמכר, ומיד עלה בדעתה לשדך לרבי יונה, זה התנה את השידוך בתנאי שהחתונה תתקיים לפני שימלאו לו עשרים. וכך הוה.

אל ציון רשב"י במירונו היה קשור כל ימיו בעבודתו אהבה; בכל עת מצוא היה מגיע לשם. ומכיון שטוב ומטיב היה, דאג כל העת להאכיל רעבים ולהכין ארוחות לכל דכפין. כשהסיר היה מבעבע על גבי האש, היה פונה להשתטח על הציון ולפרש שיחתו לפני

בוראו בדברי חן ותחנונים. רבי יונה נודע רבות בהקפדה ובהירותו בטבילת מקוה, וכן במעשי החסד המופלאים שלו, שנעשו בפשטות וללא רעש, כאשר היה דואג במירונו ובירושלים לסעודות דשנות יום יום כאשר כל יהודי באשר הוא מצא אצלו פינה חמה ועזרה בכל עת.

רבי יונה שימש כתוקע ב'קבוץ' של ראש השנה במירונו (בשנים שבהן לא ניתן היה להגיע לאומן). פסוקי "מן המיצר" שהיו נאמרים על ידו, היו ממיסים אפילו לב אבן.

נמלט מהאונייה

מעשה בנער ירושלמי אחד שירד מן הדרך הישרה, הציע על רבי יונה להתלוות אליו בנסיעתו למירונו לראש השנה. פסוקי 'מן המיצר' הנרגשים של רבי יונה חלחלו אל נפשו של הנער, וגם לשנה הבאה הגיע מירונו. אולם, בהשפעת חברו, החליט לעזוב את הארץ ולנסוע לצרפת.

מצרפת, הועיד פניו לאמריקה וקנה כרטיס באוניה המפליגה לשם, אלא שהוא לא שב עם שתארץ ההפלה הוא בליל ראש השנה. כשישב באוניה עברו במוחו ביעף ימי ילדותו, ולפתע נזכר שערב ראש השנה היום, ומאי-שם החלו מהדהדים בראשו זעקויותיו של רבי יונה לבל בפסוקי 'מן המיצר' שלפני התקיעות.

זעזוע פקד את נפשו, ובאותו רגע קלט פתאום את מצבו והחליט על אתר לעזוב את האוניה בטרם תפליג לדרכה. הוא זינק מן הסיפון אל הרציף ושוטט בעיר הגדולה, עד שהגיע אל בית כנסת. בסופו של דבר, הוא שב אל היהדות והקים משפחה לתפארת עם צאצאים יראים ושלמים.

בתקופה שנערים רבים הצטרפו לתנועות הלח"י והאצ"ל, ונטשו מקור מים חיים לטובת בורות נשברים, הציל רבי יונה נערים רבים על ידי דיבוריו הלבביים, החמים, שיצאו מעמקי נשמתו הבעורת בירת ה' ובאהבתו, ובזכותו נותרו יהודים כשרים.

כולל יום שישי

דרושים תורמים עבור בשך, דגים, יין, סלי מזון, ושאר ירקות ומוצרים לחלוקה לכבוד שבת קודש עבור 50 אברכים מתמידים המתמסרים ללימוד התורה הקדושה בשעות הבוקר מידי יום שישי בכולל 'נחלי נצח'

לתרומות: 053-31-25231

הספרים והדיסקים של הנה"ח רבי שמואל שטרן שליט"א אצלכם בבית

נחלי נצח

י"ל ע"י מוסדות ברסלב | בראשות הרב שמואל שטרן שליט"א

דבר ראש הישיבה

מסירות נפש

למרות השמירה על כל הסמנים היהודיים, צריך עוד משהו • כנגד שלשת העבירות עליהן מוסרים את הנפש • מנצחים את הרע ושוב הוא מתגבר • עד שנקפוץ לים במסירות נפש • ולמה לא נגאלנו לגמרי?

וכן אדם לא מביין: למה היצר הרע רודף אותנו כל הזמן, ולמרות שכבר יצא מתוך ה"מצרים" הרוחני שלו וממצרי הגוף, מהתאוות והמידות רעות, ובכל זאת היצר הרע לא מניח, פתאום מגיע שוב ונלחם שוב ולא מרפה, כמו בציאת מצרים?

אלא התשובה היא שהאדם לא ביטל אותו בשורש, כי צריך לבטל את היצר הרע בשורש ולעקור אותו לגמרי. לכן עם ישראל לא יצאו ממצרים עד שעשו מסירות נפש לגמרי וקפצו לים הגועש בצורה שהיו טובעים ומתים לולא הנס, ורק אז נקרע להם הים. וכן אדם שרוצה לעקור את היצר לגמרי צריך לעשות מסירות נפש עד הסוף בלי הנחות, ורק אז יקרע לו ים התאוות והנסיגות.

פסל כ"ביטוח"...

אבל בכל זאת יש לשאול, אם בוטל הרע משרשו ואפילו אמרו כבר שירה שזו מדרגה גבוהה, למה לא היתה גאולה שלמה כבר אז? למה אנחנו עדיין בגלות ולא נתקן הכל במסירות נפש של קריעת ים-סוף?

למה היצר הרע רודף אותנו כל הזמן, ולמרות שכבר יצא מתוך ה"מצרים" הרוחני שלו בכל זאת היצר הרע לא מניח לו?

והתשובה מאוד חשובה: בין גזרי ים סוף עבר יהודי בשם מיכה. סיפורו של מיכה מתחיל בתקופת שיעבוד מצרים, כאשר המצריים היו נוגשים ביהודים ומי שלא גמר את מתכונת הלבנים היו לוקחים מבניו ומשקעים במקום הלבנה. משה רבינו עבר שם והזדעזע עד עמקי נשמתו מהאכזריות הגדולה ומהצער הנורא שנגרם ליהודים, והשם אמר לו שאין לו להצטרף כי כל המשוקעים הם נשמות שעתידים לחטוא, וציווה להוציא אחד מהם ולראות מה יהיה סופו, וזה היה מיכה שבסופו יצר פסל שהחטיא הרבה יהודים (ראה רש"י שמות לב, ד ובמפרשים).

וכתוב במדרש (תנחומא כי תשא יד): "יש בושה גדולה מזו? ישראל עוברין בים סוף ופסל מיכה עובר עמהם!" מעמד קריעת ים סוף היה נורא הוד, הכל היה כמעט מושלם, אבל השאירו בצד לכל מקרה את פסל מיכה, מי יודע, אולי נצטרך אותו...

וכן אדם יכול לעשות מסירות נפש לעבודת ה' או לכל דבר אחר בחיים, אבל במקום מסוים שאירי לעצמו עוד איזו תאוה קטנה, איזו מידה רעה, איזה הרגל לא טוב, איזה פרץ לא הכי כשר, שזה בחינת פסל מיכה. וכדי לזכות בשלימות צריך לזרוק את הכל.

שביל חדש נפתח אל הלב ספרו החדש של הרב ח' שמואל שטרן שליט"א להזמנות: 02-6289761 052-7679638

פסח שבִּתִּי

בשבת הבאה יש לנו בעצם פעמיים שבת, גם כי זה היום השביעי בשבוע וגם כי פסח נקרא שבת בפסוק "וספרתם לכם ממחרת השבת". הגיע הזמן שנסאל את עצמנו מה קרה לפסח שהוא התעקש לקחת שם לואי - "שבת". סוכות לדוגמה לא התגרה לזה, למה חג המצות החליט ש"שבת" זה השם השני שלו?

הבעיה שאנחנו לא כל כך יכולים לשאול שאלה כזו, כי איננו יודעים בדיוק מה זה שבת. יש כאלה שאצלם שבת זה סלמון בלילה וטשולנט בבוקר, ופסח ממש לא מציע חיות קולינריות...

שבת זה מושג שאומר שאנחנו "שבתים", לא עושים מדי הרבה. בכל השבוע אנחנו עובדים קשה, גם אברכי הכולל [לתשומת לב שרי האוצר למיניהם]. קמים בבוקר, רצים להניח תפילין, להתפלל, לקרוא שמע, אין ברירה, כל העולמות מחכים לנו ורק על דינו הם עולים. בשבת המצב נרגע. העולמות עולים ללא עזרה שלנו - והרבה יותר ממה שאנחנו מצליחים ביום חול.

פסח ראה את זה, והחלים שלא יפה שרק לשבת קוראים כן. הוא מרגיש שהשם הזה "בול" עליו

פסח ראה את זה, והחליט שלא יפה שרק לשבת קוראים כן. הוא מרגיש שהשם הזה "בול" עליו. הוא זוכר עוד את היהודים ממצרים, שאמנם היו נראים יהודיים בכל לבושיהם אך הפנימיות לא היתה זוהרת כל כך, המקטרגים ראו בהם עובדי עבודה זרה על כל המשתמע מכך. והשם דילג על ההרים והמהמורות, התעלם מהכל ופנה להציל אותנו מבין שיני המצריים.

שבת מושלמת. "איתערותא דלעילא" בהתגלמותה. אף אחד לא עושה, השם פועל הכל. השבת, מצידה, לא נעלבה בכלל. היא אף לקחה את השבת הצמודה לפסח מלפניה וקראה לה "שבת הגדול", כדמך כמו פיל שכל הפסח הוא סוג של שבת כזו, ולכן כולו נמשך משבת שלפניו.

לצעירי הצאן

גם מזה גם מזה

כדי לצאת ממצרים לא מספיקות סתם זכויות. צריך מסירות נפש, גם ב"סור מרע" וגם ב"עשה טוב". וכן הוא בכרמיות אצל כל אדם, כאשר רוצים גאלה לא מספיק להשמר בדברים מסוימים ולא לשנות את הלבוש והשם וכו', אלא צריכים מעשים של מסירות נפש מצד עשה טוב, ועל ידי כך זוכים לגאלה...

מתוך מאמר ראש הישיבה

ציור: יחיאל בליאש - yehielb.your@gmail.com

לקרב באהבה

222 שנים לפטירת רבי מרדכי מנשכיז • שב"ק ח' ניסן תשפ"ב • ח' ניסן תק"ט

התלמידים עמדו סביב מיטתו של רבי שלמה מקרלין כשנפטר. כנראה הרבי הגיע לסוף ימיו, והתלמידים לא מסוגלים לעכל זאת. הלא זה הרבי המוציא ומביא בכל ענייניהם הגשמיים והרוחניים, יש ביניהם שלא עשו זיז של צעד בלא לחשב מה הרבי חושב על כך, והוא יטמן ברגבי עפר?! רובי שלמה רואה את פניהם העצובות והאבלות, מרגיש את הצער הגדול שחווים כאשר מורה דרכם נוטש אותם, ובשארית כוחו מקדיש להם ממשבותיו האחרונות על אדמות: "אם יש את נפשכם" אומר הרבי בקול חלוש, "שמעונו ופנו אל רבי מרדכי מנשכיז. בטוחני כי הוא יוכל לעזרכם ולהיות הלפיד אשר לאורו תצעדו כל הימים."

מה הוא עושה בבית? האוהל על קברי של הרה"ק מנשכיז

חסד גדול עשה עם רבם, שכן למרות התנהגותו הגדולה והאנינות העגומה שאפפה אותם עת עצם רבם את עינו לנצח, למרות קולות הבכי הרמים שבקעו מחסידים עולי ימים כישישים, ידוע ידעו כי יש תקוה לאחריתם ולא אבד שברם. מיד לאחר ה"שבעה" יתנו פניהם נשכיזה ושם יקבלו עליהם מרותו של רבי חדש שיורה להם דרכי חיים ועבודת הבורא.

רשמי ההלוויה הגדולה עוד היו תלויים בחלל האויר, ומרחוק נראה הֶלֶךְ מתקרב בשמחה כמקדק ומחולל. כשהתקרב הבחינו כולם כי זהו רבי אורי הקדוש, תלמידו החביב של רבם כפרת משכבם, שלימים התפרסם בלבת אש כ"השרף מסטרעליסק" על שום להביותו ותבערתו הגדולה בעבודת השם.

בקול צהלה הושיט רבי אורי את ידו אל חבורת התלמידים השוחחים, וזו תנורה תלויה באויר. רבי אורי נתן מבט משתומם בחבורה, וכשהיט בעיון בפניהם חוורו פניו. הוא ניסה לחלץ מהם מידע, אך למרות שלא ענו לו מאום הבין את התשובה המרה. רבי אורי קרע את בגדיו, זעק זעקה גדולה ומרה והחל לבכות ללא הפוגות, בכי שגרר אחריו שוב את כל החבורה, בכי שביטא את החסר והחלל הגדול שהותיר אחריו רבי שלמה.

כששמע רבי אורי שרבו הורה לתלמידיו להידבק ברבי מרדכי מנשכיז, לא חשב פעמים ותיכף נטל שוב את מקל הנדודים, והפעם - לנשכיז.

הדרך לא היתה מוכרת לו, אך בעזרת יהודים טובים הגיע לעיר ונכנס אל בית רבי מרדכי שהיה עמוס באנשים הממתנינים לשוחח עם הרבי. בעין בוחנת הביט על ארוותיו של המיועד להיות רבן, שעוד לא התפנה אליו עקב היותו עסוק בשיחה עם עשיר נכבד, כשהרבי מגלגל עמו שיחה אודות עסקיו והעשייה מתייעץ עמו על כל פרט. רבי אורי עומד מן הצד וכולו השתוממות. שנים רבות הוא עובד את השם במסירות נפש שאין כמוה, והשם חנן אותו בעינים זכות וטהורות הרואות הרבה יותר מהגשמי הרדוד והנראה לעין. הלא כך הגיע עליו תלמידו ה"שר שלום" מבעלזא: מימות אחיה השילוני לא היה אדם שיכיר בשמות ישראל כמו רבי אורי הקדוש מסטרעליסק. העשיר הזה עומד בבגדים מפוארים ומגונדרים, גרונו זקוף וסנטרו הכפול מתנדנד בהנאה על גרונו, אך על מצחו רשומה עבירה חמורה שהנבל הזה עבר לאחרונה! איך הוא לא מתבייש? למה הרבי מקרב אותו כל כך?

בעודו חושב ומרהרר מסתובב רבי מרדכי ומביט

הכי קרוב - הכי מפנק
המיטות עכשיו חדר במלון שמאחורי הצינור!
050-4141-497
avraham201@gmail.com

החיים בהלכה

בהכוננת הרה"ג ר' בצלאל נהרי שליט"א. דומ"צ קהילת זכרון ישעיה - אלעד

שאלה:

מה צריך להכין השנה לפני ליל הסדר, מאחר והוא חל בשבת?

התשובה: להכין מי מלח לטיבול הכרפס, וכן לגרר את ה"חריין" [למי שנוהג לאוכלו].

החבדני: כתב ה"משנה ברורה" (סי' תעג סק"א), שלמרות שביים-טוב מותר להכין מי-מלח לצורך טיבול הכרפס [לרוב הדעות], בשבת אסור להכינו (מכאן בסי' שא"ס"ג) ויש להכינו מראש.

במקרה ושכח להכין מראש הרי יכול לטבול את הכרפס בחומוץ, אם אין לו חומוץ יכול להכין בשבת בשתי הגבלות (שם בסי' שא"א) - שלא יעשה מי מלח חזקים, כלומר שני שליש מלח ורק שליש מים. ב' - שלא יעשה הרבה מי-מלח אלא מעט.

הכלל השני מצריך הגדרה, מה נקרא הרבה ומה מעט?

ב"ביאור הלכה" (ריש סי' שא"א) הביא את דברי ה"שבלי הלקט" שמותר לעשות מי מלח "צורך יומיו", ומשמע ששכעושה כמות שיגמורה היום נקרא "מעט", וכן כתבו הרבה אחרונים. מאידך, ה"חוט שני" (שבת ח"ב פ"ל סק"ד) ועוד הרבה אחרונים כתבו ש"מעט" היינו לצורך סעודה אחת.

והסתפק ה"חוט שני" (שם) לענין ליל פסח, מה נחשב לצורך הסעודה, הלא גם לאחר שגומר לטבול יישאר

ניצוץ לשבת

מתוך גריון יציעות, מגזין הדב לכל המשפחה

חבל שלא אמרת לי!

פרצתי בבכי והתודיתי בפניו. רבי לוי יצחק ברחובות ירושלים

בביתו של רבי לוי יצחק בנדוד צ"ל הועסקה עוזרת בית, ולימים היא סיפרה לי את הסיפור הבא: יום אחד, בעודי עורכת סדר בארונות הבית, הבחנתי בסכום כסף גדול שהיה מיועד עבור ה"קמחא דפסחא" שחילק ר' לוי יצחק. היו אלו ימים קשים, עניית גדולה שררה בבית, לא עמדתי בניסיון וגנבתי את הכסף.

"בפעם הבאה כשהגעתי לעזור בניקיונות הבית ופניתי לאחד מחדרי הבית לנקות ולסדר, רבי לוי יצחק היה בעקבותיי יחד עם זוגתו, הוא נשען על מזוזה הדלת ועיין בספרו. כך חזר הדבר ונשנה, הם עברו אחרי מחדר לחדר. "או אז הלמה בי ההכרה

מי מלח. ומסיים שאולי עליו להכין כמות שיגמורו באותה סעודה, ונשאר בצ"ע. והגר"ע אויערבאך כתב שאין צורך לדקדק שלא יישאר מהם אפילו קצת. מעניין לציין את לשון ה"שולחן ערוך הרב" (סי' תעג סי' ט): "ולפי שקשה הדבר לצמצם כל כך [לעשות רק מעט מי-מלח] לכן יעשה המי מלח מערב שבת, ואם שכח - יעשה בשבת מעט מזעיר."

עוד נציין כי דעת ה"תוספות שבת" שלא אסרו עשיית מי מלח אלא כשכוונתו לשפכם לתוך ירקות כבושים [כגון מלפפון חמוץ], אך אם מכין אותם כדי לטבול בהם [כגון לטבול כרפס] מותר להכין אפילו הרבה. אמנם דעת ה"אליה רבה" ועוד אחרונים שאסרו בכל אופן.

דבר נוסף שיש להכין מראש בשנה זו, הוא ה"חריין" ["תמכא" הנקרא בטעות "חזרת"] שיש הנוהגים לאוכלו למרור, שאסור לפוררו בשבת אלא יש לרסקו מלפני כן (משנ"ב סי' תעג סק"ז).

זכיר דבר נוסף: בתפילה ובקידוש בשנה זו אומרים "מקדש השבת וישראל והזמנים" (ואם טעה ע"י משגיב סי' תפ"ד סק"ז), ולפני הקידוש מוסיפים גם "ויכולו" כבכל ליל שבת.

פתגם השבוע

אין לדרוש מילדים דרישות מופלגות מעבר ליכולתם

מתוך הספר 'פיקדון משמים', המדריך המושלם לחינוך. מאת ראש הישיבה הרב שמואל שטרן שליט"א

להצלחת ולרפואת הרב אליעזר בן עמיא שליט"א

נתן בת בת-בשע ואדל בת דבורה ציפורה רחמים לכל הישועות

העלון נתרם השבוע

להצלחת משפחת שילר	להצלחת משפחת שרון	להצלחת משפחת אוקן
-------------------	-------------------	-------------------

להשכרה בכל יום בשעות הערב

בית מדרש מתאים לאירועים קטנים באזור מאה שערים
עזרת גברים ועזרת נשים בנפרד
לפרטים: 054-8475902